

บทความวิจัย (Research Article)

การส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนและความคิดสร้างสรรค์ ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์การสอนโดยใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ แบบเพลิน (PLEARN)

PROMOTING STUDENTS' ENGLISH LEARNING MOTIVATION AND INTERNSHIP UNDERGRADUATES' CREATIVITY BY USING PLEARN LEARNING STRATEGY

Received: July 11, 2017

Revised: September 20, 2017

Accepted: September 29, 2017

พรหทัย ตันจัตตานนท์^{1*} กัลยารัตน์ เสวตนันท์² สุภรพรรณ คนเฉียบ³ และปณิสสา กุระคานา⁴
Pornhathai Tanjitanont^{1*} Kulyarat Swetanant² Supornphan Konchiab³ and Panisa Kurakan⁴

^{1,2,3,4}มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

^{1,2,3,4}Rajamangala University of Technology Lanna, Chiang Mai 50300, Thailand

*Corresponding Author, E-mail: ptkhwan@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน และเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง ประกอบด้วยนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ของโรงเรียนวัดช้างเคียน ที่เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 32 คน และนักศึกษาฝึกประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ในปีการศึกษา 2559 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาจำนวน 13 คน ซึ่งได้ใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแผนการเรียนรู้ให้แก่แก่นักเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการเรียนรู้ที่ใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน และแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ ผลการวิจัย พบว่า หลังการใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น จากระดับปานกลางเป็นระดับสูงมาก และความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากระดับปานกลางเป็นระดับสูง

คำสำคัญ: แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ความคิดสร้างสรรค์ กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน

Abstract

The purposes of this research were to compare the students' English learning motivation and the internship undergraduates' creativity before and after using PLEARN learning strategy. The target experimental group were purposively selected including 32 Mathayomsuksa 3 students at Watchangkaen School and 13 internship undergraduate students who enrolled in Teaching English for International Communication Course at Rajamangala University of Technology Lanna, during the academic year 2016. The research instruments were PLEARN learning strategy lesson plans, the students' English learning motivation questionnaire, and a creative thinking skill test. The PLEARN learning strategy lesson plans were implemented with the students by the internship undergraduates. The data were collected and analyzed by using the computer program for mean, standard deviation and percentage. The research findings revealed that the students' English learning motivation was increased from a moderate level to a very high level and the internship undergraduates' creativity was increased from a moderate level to a high level after the implementation of PLEARN learning strategy.

Keywords: English Learning Motivation, Creativity, PLEARN Learning Strategy

บทนำ

การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพเพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศนั้น นับว่ามีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง แต่จากการรายงานสภาพปัญหาการจัดการและพัฒนาการศึกษา (Office of the Permanent Secretary, Ministry of Education, 2002) ได้ระดมสมองผู้เกี่ยวข้องในแวดวงการศึกษา เพื่อจัดทำแผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559 พบว่า ผู้เรียนในทุกระดับชั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าร้อยละ 50 อีกทั้งค่าเฉลี่ยที่ได้ยังลดลงจากปีที่ผ่านมาอีกด้วย และนอกจากผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิชาหลักจะอยู่ในระดับต่ำแล้ว ยังพบว่า มาตรฐานความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และความคิดสร้างสรรค์ยังได้คะแนนต่ำอีกด้วย ซึ่งสนับสนุนได้จากผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) วิชาภาษาอังกฤษ (Phunphuak, 2001) รายงานว่า คะแนนการทดสอบวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับต่ำ กล่าวคือ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 48.11 และ 41.88 ตามลำดับ (จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน) จึงจำเป็นอย่างยิ่งต้องปฏิรูปการจัดการศึกษาและพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสร้างฐานความรู้ภาษาอังกฤษในทุกระดับและสร้างความพร้อมให้ผู้เรียนมีศักยภาพในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แต่จากผลการศึกษาของ Chanvivitch (2005) ที่ได้ศึกษาถึงสาเหตุสำคัญของปัญหาผลการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ พบว่า เนื่องจากผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนมีหน้าที่หลักในการสร้างและเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Ellis (1994) ที่กล่าวถึงแรงจูงใจไว้ว่า แรงจูงใจส่งผลต่อระดับความมุ่งมั่นในการเรียนของผู้เรียน รูปแบบพฤติกรรมที่ทุ่มเท

ลงไป และความสำเร็จที่เกิดขึ้น นอกจากปัญหาด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ต้องได้รับการส่งเสริมแล้ว (Robinson, 2010) เสนอว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งจำเป็นต่อสังคมในการดำรงไว้ซึ่งสภาพทางเศรษฐกิจ และเป็นหัวใจในการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีกว่าและถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งต่อการศึกษาที่แต่ละคนควรได้รับการส่งเสริม ตั้งแต่วัยเรียน และการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาสาขาวิชาซีพียังเป็นความจำเป็นต่อการเป็นบัณฑิต นักปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ที่ต้องมีความคิดเพื่อการสร้างสรรค์ผลงานซึ่งเป็นคุณลักษณะสำคัญของบัณฑิตที่ได้กำหนดไว้ โดยเฉพาะในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2555) ได้กำหนดว่า นักศึกษาที่เรียนรายวิชาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ต้องมีความรู้ด้านการปฏิบัติโดยสามารถใช้ภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม และสอดคล้องกับสถานการณ์ รวมถึงสามารถบูรณาการความรู้ที่ได้ศึกษากับความรู้ในศาสตร์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องได้อย่างสร้างสรรค์ (Department of English for international communication, 2002)

จากการศึกษาหาวิธีการจัดการเรียนรู้ที่จะสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจของผู้เรียนและความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาที่เรียนวิชาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลและต้องผ่านประสบการณ์ฝึกสอนจริง จากผลการวิจัยที่ผ่านมา (Tanjitanont, 2003) พบว่า แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในประชาคมอาเซียนของเยาวชนเทศบาลตำบลหนองช้างคืน ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ภาษาเชิงบูรณาการ 6 ขั้นตอน ซึ่งประกอบด้วย 1) ขั้นสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนให้พร้อมที่จะเรียนรู้ 2) ขั้นการเรียนรู้ภาษาแบบบูรณาการทักษะทั้งทางด้านการฟัง พูด อ่าน และ เขียนภาษาอังกฤษที่ผสมผสานคำศัพท์สำนวนโครงสร้างทางภาษา ไว้ในทุกหัวข้อและเนื้อหาการเรียนรู้ 3) ขั้นการร่วมเรียนรู้อย่างสนุกสนาน ผ่านกิจกรรมสื่อ เทคโนโลยีและนวัตกรรมการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ 4) ขั้นการถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจจากการเรียนรู้ 5) ขั้นการตอบสนองการเรียนรู้โดยการอภิปราย และการนำเสนอรายงาน รวมถึงการแสดงบทบาทสมมติ และ 6) ขั้นการให้ข้อสังเกตหรือการชี้แนะอย่างสร้างสรรค์หลังได้รับความรู้ ซึ่งเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับ Zahorik (1995) ที่ได้นำหลักการและแนวคิดทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้นิยม (Constructivism Theory) ว่าด้วยการสร้างความรู้ที่เน้นสิ่งเร้าภายใน ซึ่งได้แก่ ความรู้ความเข้าใจ หรือกระบวนการรู้คิด กระบวนการคิดที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ ช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย และความรู้เดิมมีส่วนเกี่ยวข้องและเสริมสร้างความเข้าใจของผู้เรียน ผู้เรียนจะสร้างองค์ความรู้ของตนเอง โดยการตรวจสอบความคิด ความเชื่อกับความรู้เดิมและประสบการณ์ของตน ผู้เรียนจะปรับและผสมผสานความรู้ใหม่ที่ได้รับกับสิ่งที่เขามีอยู่เดิมแล้ว ซึ่งขั้นตอนการสอนที่ Zahorik ได้นำไปใช้ในการปฏิบัติการสอนได้จริงประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นกระตุ้นความรู้เดิม คือ องค์ความรู้เดิมหรือประสบการณ์ของนักเรียนจะต้องถูกกระตุ้นเพื่อนำไปใช้ในการเรียนรู้สิ่งใหม่ 2) ขั้นเรียนรู้ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ไม่สามารถแยกออกเป็น ส่วน จำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ทุกองค์ประกอบพร้อมกัน 3) ขั้นเข้าใจ ซึ่งผู้เรียนจะต้องสามารถแสดง และทดสอบความรู้ใหม่ได้ 4) ขั้นการนำไปใช้ โดยที่ผู้สอนต้องให้อาสาแก่ผู้เรียนในการใช้ความรู้ใหม่ๆ เพื่อทำให้เกิดการเพิ่มพูนความรู้ และ 5) ขั้นการไตร่ตรองความรู้ ซึ่งผู้เรียนมีการไตร่ตรองความรู้ที่ได้รับและนำไปใช้ด้วยการให้คำแนะนำกับกลุ่ม

ที่นำเสนอ นอกจากนี้ Bruner (1997) ได้ให้ความสำคัญของสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนมีการร่วมมือกัน จะเป็นการส่งเสริมการสร้างความรู้ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นต่อการเรียนรู้

ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงสนใจประยุกต์ใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ที่ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้น P (Prompt) เป็นขั้นเตรียมความพร้อม กระตุ้นความรู้เดิม สร้างความพอใจ และแรงจูงใจของผู้เรียนให้พร้อมที่จะเรียนรู้ 2) ขั้น L (Learn) เป็นขั้นการเรียนรู้ภาษาแบบบูรณาการทักษะทั้งทางด้านการฟัง พูด อ่าน และ เขียนภาษาอังกฤษที่ผสมผสานคำศัพท์ สำนวนโครงสร้างทางภาษา ไว้ในทุกหัวข้อและเนื้อหาการเรียนรู้ 3) ขั้น E (Enjoy) เป็นขั้นการเรียนรู้อย่างสนุกสนาน ผ่านกิจกรรม สื่อ เทคโนโลยีและนวัตกรรมการเรียนรู้สร้างสรรค์ 4) ขั้น A (Ask) เป็นขั้นการถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจจากการเรียนรู้ 5) ขั้น R (Response) เป็นขั้นการตอบสนองการเรียนรู้โดยการอภิปราย และการนำเสนอรายงานเพื่อแสดงความคิดเห็น รวมถึงการแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์จำลอง หรือสถานการณ์จริง และ 6) ขั้น N (Notice) เป็นขั้นการให้ข้อสังเกตหรือการชี้แนะอย่างสร้างสรรค์หลังได้รับความรู้ ซึ่งเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ภายใต้หลักการและแนวคิดทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้นิยมที่ผู้สอนสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติการสอนได้จริง เพื่อใช้เป็นกลวิธีในการจัดการเรียนรู้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ ในอันที่จะเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนและความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษให้มีศักยภาพพร้อมที่จะเป็นบัณฑิตนักปฏิบัติและเป็นผู้ที่มีส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้กลวิธีจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN)
2. เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษที่ เรียนวิชาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ก่อนและหลังการใช้กลวิธีจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN)

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มเดียว (One Group Pretest -Posttest Design) ซึ่งคณะผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน และเปรียบเทียบระดับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย ก่อนและหลังการใช้กลวิธีจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) โดยมีขอบเขตของการวิจัยดังนี้

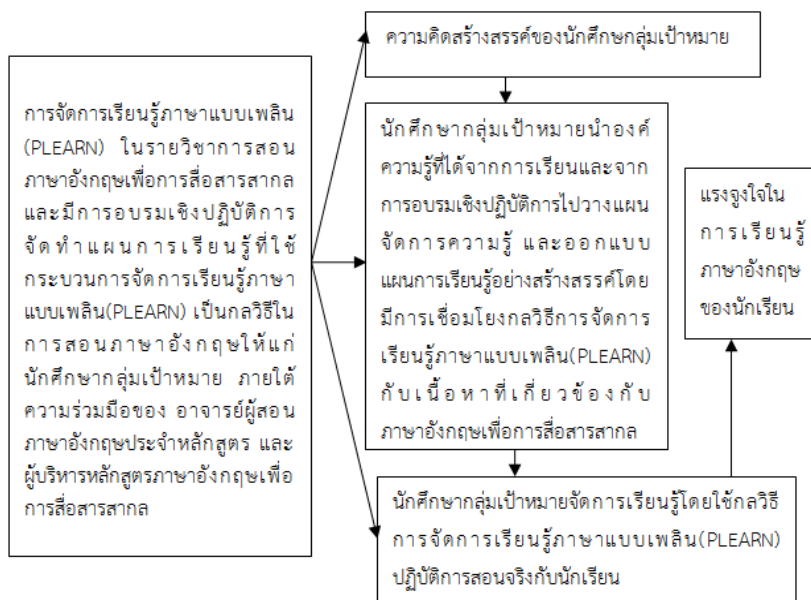
ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง ประกอบด้วย นักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ของโรงเรียนวัดช้างเคียน ที่เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 32 คน และนักศึกษาฝึกประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ในปีการศึกษา 2559 ของมหาวิทยาลัย

เทคโนโลยีราชมงคลล้านนาจำนวน 13 คน ซึ่งได้ใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแผนการเรียนรู้ให้แก่นักเรียน

กระบวนการจัดการเรียนรู้ ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้จัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ให้แก่นักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่เรียนวิชาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลและจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการ เพื่อให้ นักศึกษากลุ่มเป้าหมายนำแนวคิดการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ไปออกแบบการสอนและจัดทำแผน การเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) เพื่อกระตุ้นแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน หลังจากนั้นนักศึกษากลุ่มเป้าหมายได้นำแผนการเรียนรู้ที่ได้ออกแบบไปใช้สอนจริงกับนักเรียน ภายใต้ ความร่วมมือของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษประจำหลักสูตร และผู้บริหารหลักสูตรกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สากล ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ที่ร่วมสังเกตการสอนและประเมินผลจากการใช้กลวิธีการจัด การเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ในด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน และความคิดสร้างสรรค์ ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย

ตัวแปรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ประกอบด้วย ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่ม เป้าหมายตามแผนการเรียนรู้ที่ใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ให้แก่นักเรียน ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน และความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย โดยมีกรอบแนวคิด การวิจัยดังแสดงในภาพ 1

ภาพ 1 กรอบแนวความคิดการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการเรียนรู้ที่ใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลลิน (PLEARN) จำนวน 6 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 60 นาที ใช้เวลาสอนรวมทั้งสิ้น 18 คาบ ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและตามโครงสร้างจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.60 - 1.00

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่

2.1 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบวัดความคิดเห็นหรือความรู้สึกของผู้เรียนมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert (1932) และแบบปลายเปิด ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงของแบบวัดจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.60 - 1.00 โดยมีการแก้ไขปรับปรุงรายการและเนื้อหาตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้กับผู้เรียน

2.2 แบบวัดความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย เป็นแบบวัดที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยปรับมาจากแบบวัดความคิดสร้างสรรค์โดยอาศัยภาษา (TTCT-Verbal) และโดยอาศัยรูปภาพ (TTCT-Figural) ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ โดยมีค่าความเชื่อมั่นสูงเท่ากับ 0.82 มีค่าความยากง่ายปานกลางเท่ากับ 0.58 และค่าอำนาจจำแนกสูงเท่ากับ 0.66

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

หลังจากที่คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาสร้างกรอบแนวคิดการวิจัยและเครื่องมือวิจัยแล้ว คณะผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. นักศึกษากลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ ก่อนการจัดการเรียนวิชาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลที่มีการใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลลิน

2. การจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการให้นักศึกษากลุ่มเป้าหมายออกแบบและจัดทำแผนการเรียนรู้ โดยใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลลิน (PLEARN) และรับการแนะนำจากอาจารย์ผู้สอนวิชาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลที่ทำหน้าที่เป็นครูพี่เลี้ยง เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบเพลลิน (PLEARN) ก่อนไปปฏิบัติการสอนจริงกับนักเรียน

3. นักเรียนทำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษก่อนการเรียนภาษาอังกฤษตามแผนการเรียนรู้ที่ใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลลิน (PLEARN)

4. นักศึกษากลุ่มเป้าหมายดำเนินการสอนนักเรียน ตามแผนการเรียนรู้ที่ใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลลิน (PLEARN) จำนวน 6 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 60 นาที จนครบทั้ง 6 แผน โดยใช้เวลาสอนทั้งสิ้น 18 คาบ

5. นักเรียนทำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหลังการเรียน และให้นักศึกษากลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์

6. คณะผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากวัดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนและแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย ทั้งก่อนและหลังการเรียนรู้ มาวิเคราะห์เพื่อแปลผลและเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด (Gardner & Lambert, 1972) ดังนี้

เกณฑ์ในการแปลความหมายผลการประเมินระดับแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ต่ำมาก

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ต่ำ

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สูง

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สูงมาก

เกณฑ์ในการแปลความหมายผลการประเมินระดับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา

ค่าคะแนนเฉลี่ย (ร้อยละ) ระดับความคิดสร้างสรรค์

00.01-20.00 ต่ำมาก

20.01-40.00 ต่ำ

40.01-60.00 ปานกลาง

60.01-80.00 สูง

80.01-100.00 สูงมาก

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย คณะผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหาและใช้สถิติ ดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 ด้านความเที่ยงตรงตามเนื้อหาที่ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแผนการเรียนรู้ที่ใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) จากแบบประเมินความเหมาะสมของแผนการเรียนรู้ สำหรับผู้เชี่ยวชาญ โดยการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence หรือ (IOC) ที่มีค่าไม่น้อยกว่า 0.60

1.2 ด้านความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามแรงจูงใจ และแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

2. สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย มีดังนี้

2.1 วิเคราะห์ทางสถิติ โดยการหาค่า คะแนนเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดเพื่อใช้ในสรุปและแปลผลการประเมิน

2.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ก่อนและหลังการเรียนรู้ โดยใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ที่จัดโดยนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย ด้วยค่าสถิติพื้นฐาน คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย ก่อนและหลังการเรียน วิชาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล โดยใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ด้วยค่าสถิติพื้นฐาน คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคุณภาพด้านแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) (จำนวนนักเรียน=32 คน)

การประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
ก่อนเรียน	3.49	0.68	ปานกลาง
หลังเรียน	4.55	0.17	สูงมาก

จากตาราง 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากแบบวัดแรงจูงใจของนักเรียนก่อนเรียนโดยใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) เท่ากับ 3.49 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.68 แสดงว่าโดยภาพรวมนักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากแบบวัดแรงจูงใจของนักเรียน หลังการเรียนเท่ากับ 4.55 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.17 แสดงว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการเรียน อยู่ในระดับสูงมาก จึงสรุปได้ว่าหลังจากการเรียนโดยใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบ PLEARN นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น จากระดับปานกลางเป็นระดับสูงมาก

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 คะแนนรวม คะแนนเฉลี่ย (ร้อยละ) และระดับคุณภาพด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย ทั้งก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) (จำนวนนักศึกษา กลุ่มเป้าหมาย=13 คน)

การทดสอบ	คะแนนรวม (คะแนนเต็ม 100 คะแนน)	คะแนนเฉลี่ย (ร้อยละ)	ระดับคุณภาพ ด้านความคิดสร้างสรรค์
ก่อนเรียน	776	59.69	ปานกลาง
หลังเรียน	965	74.23	สูง

จากตาราง 2 พบว่า ก่อนการเรียนวิชาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลโดยใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีคะแนนเฉลี่ยด้านความคิดสร้างสรรค์ คิดเป็นร้อยละ 59.69 ซึ่งมีระดับคุณภาพด้านความคิดสร้างสรรค์อยู่ในระดับปานกลาง และหลังการเรียน นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีคะแนนเฉลี่ยด้านความคิดสร้างสรรค์ คิดเป็นร้อยละ 74.23 ซึ่งมีระดับคุณภาพด้านความคิดสร้างสรรค์อยู่ในระดับสูง จึงสรุปได้ว่าหลังการเรียน นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น จากระดับปานกลางเป็นระดับสูง โดยมีคะแนนด้านความคิดสร้างสรรค์ สูงขึ้นร้อยละ 14.54 ของคะแนนเต็ม

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

1. นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น จากระดับปานกลางเป็นระดับสูงมาก หลังจากการเรียนโดยใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) เป็นผลมาจากในกระบวนการเรียนการสอนภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ในการวิจัยครั้งนี้ มีการดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอนและมีการใช้กิจกรรมที่หลากหลายซึ่งช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และมีความรู้ความเข้าใจในสาระต่างๆ รวมทั้งมีความรู้สึกหรือเจตคติอันเป็นผลที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนรู้หรือการใช้วิธีการเรียนรู้ โดยเฉพาะขั้นตอนที่สำคัญมากที่สุดของการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ ขั้น E (Enjoy) ซึ่งเป็นขั้นการร่วมเรียนรู้อย่างสนุกสนาน ผ่านกิจกรรม สื่อ เทคโนโลยีและนวัตกรรมการเรียนรู้ที่สร้างสรรค์ ซึ่งผู้สอนจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าอย่างจงใจ จึงมีผลทำให้ผู้เรียนต้องกระทำ หรือมีพฤติกรรมในลักษณะที่มีเป้าหมายโดยผู้เรียนมีความประสงค์จะเรียนภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษาอย่างเป็นรูปธรรม รวมทั้งมีความสนใจใคร่รู้วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของเจ้าของภาษา จึงถือว่ามีส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Khemmani, et al. (2002) ที่ได้กล่าวไว้ว่าการเรียนรู้มีลักษณะเป็นผลลัพธ์อันเป็นเป้าหมายปลายทาง (ends) และวิธีการที่นำไปสู่เป้าหมาย (means) ซึ่งลักษณะทั้งสองเป็นองค์ประกอบที่สัมพันธ์กันและส่งผลตกกระทบต่อกัน หากบุคคลมีกระบวนการแสวงหาความรู้ที่ดีมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับตนบุคคลนั้นก็ย่อมมีโอกาสที่จะเกิดความรู้ความเข้าใจในสาระหรือกระบวนการต่างๆ ได้อย่างกระจ่างถ่องแท้และลึกซึ้ง เกิดความรู้สึกหรือเจตคติไปในทางที่เหมาะสมและเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านการกระทำหรือพฤติกรรมไปในทางที่พึงประสงค์ นอกจากนี้ จากการสังเกตการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ในครั้งนี้ นักศึกษากลุ่มเป้าหมายได้ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างตื่นตัว (active) กล่าวคือ นักเรียนเป็นผู้ที่มีใจเพียงรับข้อมูลความรู้เท่านั้น แต่จะต้องเป็นผู้จัดกระทำกับข้อมูลหรือประสบการณ์ต่างๆ และสร้างความหมายของสิ่งนั้นด้วยตนเอง รวมทั้งผู้สอนได้สร้างบรรยากาศทางสังคมจริยธรรมให้เกิดขึ้น เนื่องจากปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเป็นปัจจัยสำคัญของการสร้างความรู้ การร่วมมือการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดและประสบการณ์ระหว่างผู้เรียนและบุคคลอื่น โดยนักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีบทบาทในการเลือกใช้กิจกรรมผ่านสื่อเทคโนโลยีและสื่อผสมที่น่าสนใจอย่างหลากหลายและเป็นกันเองกับนักเรียน ซึ่งเป็นไปตามที่ Kong (2009) เสนอไว้ว่า ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้จัดการสอน และสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน โดยกิจกรรมที่จัดต้องมีการใช้กิจกรรมที่หลากหลายและน่าสนใจ โดยนำเทคนิคใหม่ๆและมีประสิทธิภาพมาใช้ รวมถึงต้องสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ทางบวกและผ่อนคลาย โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ของความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับที่

Chanvivitch (2005) กล่าวว่า ผู้สอนมีบทบาทและหน้าที่หลักที่จะต้องสร้างบรรยากาศการเรียนรู้และเสริมแรงจิตใจ เพื่อส่งผลให้ผู้เรียนมีระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

2. นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มสูงขึ้น จากระดับปานกลางเป็นระดับสูง หลังการเรียนวิชาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลโดยใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ทั้งนี้ สืบเนื่องจากที่อาจารย์ผู้สอนวิชาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ และมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ภายในกลุ่ม ระหว่างกลุ่มของนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษากลุ่มเป้าหมายได้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองและบูรณาการสร้างสรรค์ความรู้ผ่านการพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์จากการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มทั้งจากการเรียน และจากการอบรมเชิงปฏิบัติการ เพื่อวางแผน จัดการความรู้ และสร้างสรรค์ความรู้ ที่มีการเชื่อมโยงกลวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) กับเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล โดยนักศึกษากลุ่มเป้าหมายได้พัฒนาระบบการคิดด้วยการนำความรู้ใหม่ที่ได้รับมาบูรณาการเข้ากับความรู้เดิม หรือประสบการณ์เดิมของตน และทำการสร้างองค์ความรู้ใหม่ให้กับตนเอง เช่น การระดมสมอง การใช้กลวิธีในการตั้งคำถาม การนำเสนอ การวิเคราะห์ การอภิปรายวิธีการแก้ปัญหาในกลุ่มของผู้เรียนเองซึ่งล้วนช่วยกระตุ้นและส่งเสริมทักษะการฟัง-พูด เชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาแล้ว ยังเป็นการฝึกให้นักศึกษารู้จักคิดวิเคราะห์ และใช้ความคิดริเริ่ม ความคิดยืดหยุ่น ความคิดละเอียดลออ และความคิดคล่องและพูดนำเสนออย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสนับสนุนได้จาก Bruner (1997) ที่ได้กล่าวว่า ผู้เรียนจะสร้างองค์ความรู้ของตนเอง โดยการตรวจสอบความคิด ความเชื่อกับความรู้เดิมและประสบการณ์ของตน ผู้เรียนจะปรับและผสมผสานความรู้ใหม่ที่ได้รับกับสิ่งที่เขามีอยู่เดิมแล้ว ภายใต้ทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้นิยม (Constructivism) ซึ่งเป็นทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีพื้นฐานจากการมีส่วนร่วมของผู้เรียนในกระบวนการแก้ไขปัญหา การคิดเชิงวิเคราะห์ รวมถึงกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้แบบเพลิน (PLEARN) ครั้งนี้ ได้ดำเนินการภายใต้แนวคิดทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้ ประกอบด้วย 1) ขั้น P (Prompt) เป็นขั้นเตรียมความพร้อม สร้างความพอใจ และแรงจูงใจของผู้เรียนให้พร้อมที่จะเรียนรู้ 2) ขั้น L (Learn) เป็นขั้นการเรียนรู้ภาษาแบบบูรณาการทักษะทั้งทางด้านการฟัง พูด อ่าน และ เขียนภาษาอังกฤษที่ผสมผสานคำศัพท์ สำนวนโครงสร้างทางภาษา ไว้ในทุกหัวข้อและเนื้อหาการเรียนรู้ 3) ขั้น E (Enjoy) เป็นขั้นการร่วมเรียนรู้อย่างสนุกสนาน ผ่านกิจกรรม สื่อเทคโนโลยีและนวัตกรรมการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ 4) ขั้น A (Ask) เป็นขั้นการถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจจากการเรียนรู้ 5) ขั้น R (Response) เป็นขั้นการตอบสนองการเรียนรู้โดยการอภิปราย และการนำเสนอรายงานเพื่อแสดงความคิดเห็น รวมถึงการแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์จำลอง หรือสถานการณ์จริง และ 6) ขั้น N (Notice) เป็นขั้นการให้ข้อสังเกตหรือการชี้แนะอย่างสร้างสรรค์หลังได้รับความรู้ โดยสอดคล้องกับแนวคิดของ Zahorik (1995) ซึ่งนำเอาทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้ไปใช้ในการปฏิบัติการจริงใน 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นกระตุ้นความรู้เดิม คือ องค์ความรู้เดิมหรือประสบการณ์ของนักเรียนจะต้องถูกกระตุ้นเพื่อนำไปใช้ในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ผู้สอนจะต้องทราบบองค์ความรู้เดิมของนักเรียนเพราะเป็นสิ่งที่บอกได้ว่า ผู้เรียนจะมีความสามารถรับรู้ความรู้ใหม่ได้หรือไม่ในขั้นตอนนี้สามารถทำได้หลายวิธีการเช่น โดยใช้วิธีการระดมสมอง และกลวิธีในการตั้งคำถาม 2) ขั้นเรียนรู้ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ไม่สามารถแยกออกเป็น ส่วน จำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ทุกองค์ประกอบพร้อมกัน 3) ขั้นเข้าใจ ซึ่งผู้เรียนจะต้องสามารถแสดง และทดสอบความรู้

ใหม่ได้ โดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้อื่นเพื่อที่จะนำมาปรับปรุงความรู้ใหม่ที่ตนได้รับมาทำได้โดยการอภิปรายในกลุ่มเกี่ยวกับหัวข้อ พร้อมทั้งเสนอแนวคิดที่แตกต่างไปจากเรื่องที่ได้เรียนมา 4) ขั้นการนำไปใช้ โดยที่ผู้สอนต้องให้โอกาสแก่ผู้เรียน ในการใช้ความรู้ที่ได้นั้นๆ เพื่อทำให้เกิดการเพิ่มพูนความรู้ และ 5) ขั้นการไตร่ตรองความรู้ ซึ่งผู้เรียนมีการไตร่ตรองความรู้ที่ได้รับ และนำไปใช้ด้วยการให้ คำแนะนำกับกลุ่มที่นำเสนอ เพื่อเป็นข้อมูลในการไตร่ตรองถึงสิ่งที่ได้นำเสนอ ซึ่งกระบวนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวเป็นไปตามทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้ ล้วนมีส่วนกระตุ้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น ซึ่งสนับสนุนได้จากงานวิจัยของ Keitsiriroj (2001) พบว่า ความสามารถในการคิดเชิงวิจารณ์ของนักเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการสอนตามแนวคิดสร้างสรรค์ความรู้ และจากผลการวิจัยของ Tanjitanont (2003) ที่พบว่า ผลจากการจัดการเรียนรู้ภาษาเชิงบูรณาการแบบ PLEARN ใน 6 ขั้นตอน ผ่านวัตรกรรมการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ ส่งผลให้ความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองช้างคืนสูงขึ้น ในด้านการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ นอกจากนั้นเยาวชนยังมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและมีแรงจูงใจที่จะพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในประชาคมอาเซียนมากที่สุด

จึงกล่าวได้ว่า ผลจากการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ในการวิจัยครั้งนี้ นอกจากช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา แล้วยังช่วยเพิ่มระดับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ฝึกประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มเป้าหมายได้เป็นอย่างดี ดังนั้น ผู้บริหารหลักสูตร หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อาจกำหนดแนวทางส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เชิงร่วมมือของนักศึกษาอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษประจำหลักสูตร และผู้บริหารหลักสูตร เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจของผู้เรียนและความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนโดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) เป็นกลวิธีหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ ด้วยการจัดกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนรู้สึกเพลิดเพลิน ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำการวิจัยไปใช้

1.1 หากผู้สอนสนใจที่จะนำแนวคิดและกระบวนการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ไปใช้เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจของผู้เรียนและความคิดสร้างสรรค์ของตัวผู้สอนหรือของนักศึกษาฝึกสอนนั้น ผู้สอนควรตระหนักถึงสิ่งสำคัญ 2 ประการ ได้แก่ 1) การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ให้มากขึ้น โดยมี การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษภายใต้กระบวนการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ควบคู่ไปการใช้สื่อเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หรือ คลิปวิดีโอ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อมัลติมีเดียที่ทันสมัย เพื่อตอบสนองความสนใจ และความต้องการของผู้เรียน ในอันที่จะเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนมากขึ้น และ2) การสร้างบรรยากาศการเรียนในชั้นเรียนให้ผ่อนคลายมากขึ้น โดยเริ่มตั้งแต่ขั้น P (Prompt) ซึ่งเป็นขั้นการเตรียมความพร้อม ผู้สอนต้องสร้างสรรค์กิจกรรมและใช้สื่อที่มีความหมาย สามารถสร้างความพึงพอใจ หรือจูงใจให้ผู้เรียนพร้อมที่จะเรียนรู้ และโดยเฉพาะในขั้น E (Enjoy) ที่เป็นขั้นการร่วมเรียนรู้สนุกสนาน ผู้สอนควรเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้เรียนอย่างเป็นกันเอง เพราะบรรยากาศการเรียนรู้ที่ไม่

เป็นทางการ จะช่วยให้ผู้เรียนกล้าที่จะซักถาม แสดงความคิดเห็นและความรู้สึกของตนเอง ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเพลิดเพลิน และก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

1.2 ผู้บริหารหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล และผู้บริหารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาทั้ง 6 พื้นที่ ได้แก่ พื้นที่เชียงใหม่ เชียงราย น่าน ลำปาง ตาก และพิษณุโลก รวมถึงสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีผลิตครูมืออาชีพ ควรกำหนดนโยบายการจัดการเรียนรู้เชิงร่วมมือของนักศึกษา อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้บริหารหลักสูตร โดยให้นักศึกษาได้ลงปฏิบัติการสอนจริงกับผู้เรียนทั้งระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษาโดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) เป็นกลวิธีหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ ที่มุ่งให้ผู้เรียนรู้สึกเพลิดเพลินในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้เวลาในช่วงที่ผู้เรียนว่างจากการเรียนในชั้นเรียนปกติ ตามนโยบายของรัฐบาลที่ให้ลดเวลาเรียนแต่เพิ่มเวลารู้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบหรือกระบวนการเรียนรู้ภาษาแบบเพลิน (PLEARN) ที่เหมาะสมในการจัดการเรียนรู้ให้กับเยาวชนในชุมชนที่สนใจ หรือการพัฒนารูปแบบในการจัดการเรียนรู้เชิงร่วมมือของนักศึกษาอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษประจำหลักสูตร และผู้บริหารหลักสูตรรายวิชาภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน หรือภาษาในกลุ่มประชาคมอาเซียน เป็นต้น

References

- Bruner, J. T. (1997). Education and the brain: A bridge too far. *Educational Researcher*, 26(8), 4-16.
- Chanvivitch, P. (2005). *The use of English camp activities as a motivation strategy of students and creativity enhancement for professional teachers, drivers of AEC*. Chiang Mai: Chiang Mai Rajabhat University. [in Thai]
- Department of English for international communication. (2002). *Course description of English teaching for international communication (curriculum approved in 2002)*. Chiang Mai: Rajamangala University of Technology Lanna. [in Thai]
- Ellis, R. (1994). *The study of second language acquisition*. New York: Oxford University Press.
- Gardner, R. C., & Lambert, W. E. (1972). *Attitudes and motivation in second language learning*. Rowley, MA: Newbury House.
- Keitsiroj, U. (2001). *Promoting critical thinking and English writing ability of mathayomsuksa 5 students using Constructivist Instruction* (Master thesis). Chiang Mai: Chiang Mai University. [in Thai]
- Khemmani, T., et al. (2002). *Learning process: meaning, approach to development and suspicious problems*. Bangkok: Institute of Academic Development. [in Thai]

- Kong, Y. (2009). A brief discussion on motivation and ways to motivate students in English Language learning. *International Education Studies*, 2(2), 145-9.
- Likert, R. (1932). *A technique for the measurement of attitudes*. New York: New York University.
- Office of the Permanent Secretary, Ministry of Education. (2002). *Education development plan of the Ministry of education*, no. 11. (2002-2006). Retrieved August 11, 2013, from http://pld.rmutt.ac.th/?wpfb_db=210 [in Thai]
- Phunphuak, S. (2001). *The use of O-NET results for instruction development and achievement enhancement*. Retrieved August 11, 2013, from <http://www.onesqa.or.th/onesqa/th/download/index.php?DownloadGr%20%20%20%20oupID> [in Thai]
- Robinson, J. R. (2010). Webster's dictionary defining and development. *Online Journal of workforce education and development*, 3(2). Retrieved September 2, 2013, from <http://opensiuc.lib.siu.edu/cgilviewcontent.cgi?article1071>
- Tanjitanont, P. (2003). *Potential development of the community in Tambol Nongchangkuen Municipality relevant to English for Communication in ASEAN community*. Chiang Mai: Rajamangala University of Technology Lanna. [in Thai]
- Zahorik, J. A. (1995). *Constructivist teaching (fastback 390)*. Bloomington, Indiana: Phi Delta Kappa Educational Foundation.